

KIS NAP

... KORONÁT HOZTAK. (Lásd az 59. lapon.)

LII. köt. 4. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. január 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

M.
ár
ak
ra
—
et-
ár-
is
ár
lla
lé-
zi-
J.
rá-
en-
ér,
ust
és
olt
in-
m-
ól
en
an
its
in-
u-
—
va-
ást
en.
De
an
ne-
hy
m.
is
am
—
04
zo-
n.
ai
at,
hel
mat
eg-
ná-
sre
vő
e:
L.

pület.

EGY JÓ KIS FIU TORTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

SZERÉNY, de tiszta, rendes kis lakásában szorgoskodva, várta Kuruczné asszony késő este haza az urát. Egyszerű, de jó vacsorát főzött számára.

— Ma megint későn szabadul a szolgálatból. Jó étvágya lesz, tudom. No, csak legyen is, ha megfőztem a jó paprikás húst.

Nagy sokára aztán nyílt az ajtó, Kuruczné asszony pedig ugyancsak tágra meresztette a szemeit, mert Kurucz uram nem egymaga lépett be, hanem egy halvány-képű, félős tekintetű leányka is sompolygott utána a szobába.

— Tedd le a batyudat oda a sarokba, Annuska, szolt a rendőr s aztán a feleségéhez fordulva folytatá: Nézd csak anyjuk, kit hoztam? Emlékszel, tegnap beszéltem arról az Annuskáról, aki miatt az a jó kis Gabika urfi olyan nagyon busult . . . no hát rátaláltam.

Elmondta, hol és miképen történt. Kuruczné, aki jó szívű, derék asszony volt meghatottan hallgatta.

— Nagyon jól tetted, hogy elhoztad. Akad itt egy kis zugocska az ő számára is, ahol egyelőre meghuzhatja magát. Kenyér is van, az ételből is jut. No, üljetek az asztalhoz, mindjárt hozom is a vacsorát.

Ahhoz bizony jó étvággal láttak hozzá. Annuska eleinte csak félénken eszegetett, de Kuruczné barátságosan biztatta.

— Csak láss hozzá! Tudom, nem valami bőségesen ebédeltél. Aztán most már ne hajtsd annyira bubátnak a fejedet. Szegény jó anyádat gyászolhatod, de megköll nyugodni Isten akaratában.

— Ugy ám, bizonyítá Kurucz uram is. Lám, milyen jól az utamba hozott. Ha véletlenül más utcán megyek, nem talállok rád és most is ott kuporognál a kapu alatt.

Annuska könnyező, hálás szemmel pillantott derék jötevőjére.

— Ó, meg sem tudom hálálni jószágukat!

— No bizony, van is mit! Aztán volta-képen nem is nekem köszönheted, hanem annak a Gabika urfinak . . . hiszen ismered?

Annuskának még szomorúsága közepett is némi derü suhant végig az arcán.

— Hogy ne ismerném! Sokszor oda jött hozzám és olyan nyájasan beszélgett! . . . és ha látta, hogy nem kelnek a virágaim, hát legalább ő vásárolt, pedig talán nem is volt rá szüksége. Olyan kedves, jó fiúcska!

— Az a! És mikor megtudta, hogy valami bajod eshetett, egészen elszomorodott, hozzám fordult segítségért, csak hogy én persze semmit sem ígérhettem. De mikor rád ismertem, eszembe jutott a Gabika urfi és hogy az már mégis szegény volna, ha én meglett ember létemre nem tudnék annyi emberséget, mint az a kis urfi. No, hát azért hoztalak ide.

— És most már ne csüggedjél, folytatá Kuruczné. Mi magunk szegény emberek vagyunk ugyan, de egyelőre itt maradsz, amig kieszelünk a javadra valamit. Vannak még jó emberek, akik segítenek az árvákon.

— Persze! mondá Kurucz uram. Itt van mindjárt a Gabika urfi. Holnap irok neki. Majd örül, tudom! Ó maga az ő tizeskéivel nem sokat segíthet ugyan, de a szülei gazdag emberek és ha megkéri,

már az ő kedvéért is tesznek talán valamit éretted.

Igy történt aztán, hogy másnap este felé a postás levelet hozott Gabikának. Igen is, neki. Tisztán ki volt írva a neve a boritékon. Gabika szinte elsodálkozott ezen a ritka eseményen, mert ő még senkivel sem levelezett; mohón tépte is föl a levelet és legelőször azt nézte meg, kicsoda ír neki. Nagy volt az öröme, mikor olvasta az aláírást: *Kurucz István, rendőr.*

A levél elolvasása egy kis munkába került, mert Kurucz uram nagyon pontosan ismerte ugyan a szolgálata minden reguláját, de a helyes-írás szabályaival nem állott egészen jó ismeretségben. Gabika azonban végre is kibötüzte a levelet, mely így szólt:

»Nagyon Tisztelt Gabikka Urffy! Reményem nem teszik mökharagunni hogy ennihány Sorokval főkeressem mert hogy a múltt éczaka ojan nagyon esöt az Esső és egy kapuba rátanáltam az annuskára és Most It van Minállunk. a Feleségem gongy't Viselli de az édös Anyja meghöt Szegénynek hát Árva lött és Tizteltt gabikka Urffy talántán akarná Látni. Mert mektartyuk a Medik valahun Jó Hejet nem tanálunk az Szegény jánkának.«

Mikor Gabika jól megértette a levél tartalmát, nagyot ugrott örömeben és tapsolva, ujjongva kiáltozta:

— Az a derék Kurucz bácsi! Jaj de okos és jó ember! Megtalálta! Megtalálta! Ott van nála, nincsen baja.

A mama és Borbála néni alig birták kitudni tőle, micsoda nagy öröm érte. Lassan-lassan mégis csak megértették a dolgot, Gabika pedig alább hagyott az örömevel.

— Ó, szegény Annuska! Meghalt a mamája! És Kurucz bácsi szegény ember, nem tarthatja sokáig. Mi lesz szegényből?

— Biz' az olyan köz-rendőr nem igen fogadhat fel csak ugy Isten nevében árvát, mondá Borbála néni részvétellel. Szép tőle, hogy legalább most egyelőre megmentette a nyomortól. Majd talán mi is tehetünk érette valamit.

— Ugy-e, nénikém, ugy-e? Talán legjobb volna, ha izennénk Kurucz bácsinak, hogy küldje ide Annuskát.

— Azt nem, szólt a mama. Egyelőre jobb helye van neki ott.

— De én szeretnék beszélni Annuskával! Mamácska, ugy-e szabad holnap elmenni Kurucz bácsihoz?

— Elmehetnél, ha volna kivel. De éppen holnap nagy munka lesz a háznál, egyik eseléd sem kísérhet, egymagad pedig nem bolyonghatsz olyan messzire, a külváros szélére.

Gabikának nagyon leesett erre az álla; de csak hamar vissza tért a kedve, mikor Borbála néni így szólt:

— No, majd elmegyek veled én. Hiszen ugy is megigérttem, hogy megismerkedem ezzel a te kedves pártfogottaddal.

— Jaj, édes, czukros, aranyos nénike! Ujjongott Gabika. Jaj de szeretem!

Nyakába ugrott az öreg néninek és ugy össze ölegette, csókolgatta, hogy már szinte sok is volt. De Borbála néni nem bánta. Olyan nagyon régen nem esett meg rajta, hogy ilyen őszinte meleg szeretetet tapasztaljon, még pedig teljesen önzetlenül. Mert hiszen Gabika nem kíván a maga részére semmit, csak egy szegény árva leánykát akar megvigasztalni. A ridegnek

hidegnek vélt öreg Borbála néni szive egészen fölmelegedett.

A mamának azonban még voltak aggodalmi, meg is mondta.

— Nagyon messze van az, igen fárasztó lesz. Rámeleg az egész délután.

— Nem baj! Sőt szükséges is. Meg kell győződnünk, csakugyan érdemes-e az a leányka a támogatásra. És ha érdemes: illik is, hogy tegyünk valamit a Gabika jó pajtásáért. Azt már csak nem engedhetjük, hogy az a szegény köz-rendőr megszegyenítsen. Olvasd csak figyelmesen a levelét. Milyen egyszerű, milyen szerény! Ők befogadták az árvát, gondját viselik, de nem kérnek semmit, csak értesítik Gabikát, mert tudják hogy szereti Annuskát. Már pedig úgy maguk közt bizonyosan elmondogatják, hogy annak a gazdag urfinak a szülei, rokonai bizony segíthetnének valamicskét.

— Igaz, igaz, szólt a mama. Ne is mondhassák, hogy a Gabika barátsága nem sokat ért. Majd gondolkozunk a dologról, ha az a leányka érdemes rá, hogy pártját fogjuk.

— Épp azért akarom magam látni.

— Ó, meglássa nénikém, meg fogja szeretni Annuskát. És ugy-e, megirhatom Kurucz bácsinak, hogy holnap délután meglátogatjuk? Illik ám felelni a levélre... meg aztán hogy otthon legyenek.

— Nem nagyon szükséges, de ha éppen akarod, megirhatod.

Gabika rögtön hozzá is fogott és megírta a levelet, mely így szólt:

»Kedves Kurucz bácsi! Roppantul megörültem, hogy rátalált Annuskára és magához vette. Nagyon sajnálom, hogy meghalt szegénynek a mamája és így árván

maradt, de mondja meg neki Kurucz bácsi, hogy a jó Isten nem hagyja el az árvákat és Borbála néni is azt mondja, és holnap én meg Borbála néni meglátogatjuk. Mert a mamácska azt mondta, hogy majd gondolkozni fognak az Annuska dolgáról, de Borbála néni előbb ismerni akarja Annuskát. Azt hiszem, a néni is szeretni fogja. És a néni nagyon dicsérte Kurucz bácsit, hogy nem hagyta el Annuskát.

Kedves Kurucz bácsi, otthon legyenek ám holnap délután, mert minden esetre elmegyek a nénivel.

Szibből köszöntöm Kurucz bácsit, meg Kurucz né asszonyt és Annuskát is és maradok

hű barátjok
Gabika.«

Mikor Kurucz István másnap reggel elolvasta a levelet, büszkén mondá:

— Olvasd anyjukom! Te is olvasd el, Annuska. Aztán mondjátok még, hogy Kurucz Istvánnak nincs jó szimatja. Mindig mondtam én, hogy az a Gabika urfi nagyon derék gyerek ám.

— No, ezt nem volt tulságosan nehéz fölfedezned, maga Annuska is rég tudja, felelé Kurucz né nevetve.

— Persze! De én mindjárt mondtam, hogy el fog jönni. És tessék! Még az a nacssága is eljön a kedvéért. Meglássátok, kifundálnak valamit ennek az Annuskának!

— Az jó lesz, ámbár hogy nem olyan nagyon sürgető, mondá Kurucz né. Egyelőre jól megvan Annuska nálunk is.

Mert csak három napja volt ugyan Annuska ott, de Kurucz né már úgy megszerette, mint valami kedves rokonát. Nem is, csoda, mert Annuska minden módon ipar-

kodott, hogy meghálálja a tapasztalt jóságot. Mindjárt másnap dologhoz látott és min-

denben segített Kuruczné asszonynak, még pedig nagyon ügyesen; meglátszott

FURCSA PARIPA. (Lásd az 54. lapon.)

rajta, hogy édes anyja sokfélere oktatta és szigorú rendre szoktatta. Harmad-napra már így szólt Kuruczné:

— Ugyan pihenj már, Annuska! Nem vagyok én nagyságos asszony, hogy más végezze minden dolgomat.

A szorgos foglalkozás kissé el is feledtette Annuskával az ő nagy bánatát. Az a tudat, hogy nincs teljesen elhagyva, vissza adta nyugalma és szelid, csinos arczára néha még mosolyt is csalt. Aki a takaros, ügyes, kedves leánykát most látta, alig ismert volna benne rá arra a kétségbe esett, ázottan, sárosan, kiéhezetten bolyongó leányra, aki pár nappal ezelőtt hajléktalanul futkosott a nagy város utcáin.

Mindnyájan nagy örömmel várták a látogatókat és Kurucz uram kimódolta, hogy délutánra szabadságot kapott, nem köllött posztra mennie. Mert az már csak nem lehet, hogy otthon ne legyen, mikor az ő kedves kis urfi barátja jön látogatóba.

El is jött pontosan s nagy robajjal nyitott be.

— Itt vagyok, Kurucz bácsi! Ez meg a Borbála nénikém. Hol van Annuska?
(Folytatása következik.)

FURCSA PARIPA.

(Képpel az 53. lapon.)

EZ AZTÁN a paripa!
Nincs is neki párja;
Ügyesen, mint a huszár,
Felpattanok rája.

Hová, meddig, katonám?
Megyek a törökre!
Utánam, ki jó magyar! . . .
Vitézek, csülökre!

S ha levertünk törököt,
Megyünk a tatárra:
Hajrá, dicső magyarság,
Győzelmes csatára!

Hol a török, a tatár? . . .
Csütt no már, bolondka —
Szállj le, vitéz! Itt vagyunk
A vízi-malombá.

A HAB-TÜNDÉR PARIPÁJA,

— Tündér mese. —

(Képekkel a czímlapon, az 56. és 57. lapokon.)

HOL volt hol nem volt, valahol az Operencziás tengeren is tul volt egyszer valamikor egy szegény asszony és annak két gyermeke: Imrike és Örsike. Volt a gyermekeknek atyjok is, de azt elvitték a király katonájának. Messze járt valahol csatázni, azt sem igen lehetett tudni: él-e még, vagy meghalt?

No de azért a szegény asszony csak megélt valahogy csöndeskén, a két gyerek pedig nem igen tudta semmi baját-buját. Szép erdőcske szélén, minden szomszéd-ságtól messze állt a házikójuk, kedvökre bolyonghattak a mezőn, az erdőben. Örsike szedett vad virágot, kergetett pillangót; Imrike pedig mászott a fákon, gázolt a közeli folyó vizében és csak éppen az volt egy kis hiba, hogy nem igen tudtak együtt játszogatni. Mikor a házból kiindultak, Imrike szentül ígérte mindig, hogy gondja lesz hugocskájára, de rendesen külön-külön tértek haza.

— Így sem baj, haza talál, mondá Imrike nevetve.

Egy napon az anyjok mint ha nagyon elszomorodott volna. De nem busította a gyerekeket, hanem kísétált a folyó mentére és ott törte a fejét, hogy mitevő legyen? Amint ott járdogál, megpillant egy igen igen öreg anyókat, aki már térdig gázolt a vizben, de ott félve és habozva állt meg.

— Jaj, jaj! Hogy jutok át, mikor olyan mély a víz? kiáltá siránkozva. Pedig azt mondták, hogy itt át lehet gázolni rajta.

— Igaz is, de csak az jut keresztül, aki jól ismeri a gázlót. Ide-oda kell kanyarodni, nagyokat lépni.

— Ó, ó! Akkor hogy jutok át én, szegény öreg asszony?

— Hát olyan nagyon fontos és sietős az utja?

— De nagyon!

— No, akkor hát várjon egy kicsit . . . majd átviszem. Kapaszkodjék föl a hátamra asszony-néném és ne féljen semmit! Erős vagyok én, könnyen bírom.

Szerencsésen el is jutottak a tulsó partra s a szegény asszony letette az anyókát a szárazra.

— Jótét fejében jót várj! mondá az anyóka. Szomorunak látlak; mondd el, mi a bajod? Talán segíthetek.

— Jaj, lelkem asszony-néném, dehogyan segíthet! Nagy az én bajom, nem is tud senki róla segíteni. Az uram megsebesült a csatában és hozzá köllene mennem, hogy ápoljam és haza hozzam; de nincs kire hagynom a gyerekeket.

— Láttam őket. A fiu már elég nagy, hogy vigyázzon a hugocskájára. Majd szépen eljászogatnak.

— Igen, de éhen hálnának!

— Semmiben sem lesz fogyatkozásuk. Csak te menj bizvást a beteg uradhoz. A két gyerek reggel, délben, este terítve fogja találni az asztalt . . . No, ne sokat kérdezősködj! . . . az én gondom, hogyan lehet az. Mindjárt most, hogy haza még, megterítve fogod az asztalt találni és jó vacsora lesz rajta. Csak az a kérdés, rábizhatod-e a fiúra Örszikét?

— Bizonyosan! Imrike jó fiu és majd nagyon megfogadtatom vele, hogy hűségesen gondját viseli a testvérkéjének.

— Akkor hát rendben vagyunk. Élj boldogul!

Az anyóka egyet-kettőt lépett, azt is inkább a víz felé és egyszerre csak úgy eltűnt, mint ha a föld, vagy inkább a víz nyelte volna el. A szegény asszony csak a fejét csóválta, aztán haza ment. Hát otthon olyan megrakott asztal várta, hogy akár a főispán is mellé ülhetett volna.

Már így csakugyan megbizhatom benne. Alig ha nem valami jó tündér volt, aki meg akar segíteni.

Más nap tehát utnak indult, miután a már nagyocska Imrike, meghallgatván anyja szavait, így szólt:

— Nem lesz semmi hiba, anyácskám. Ugy vigyázok Örszikére, mint a szemem fényére; és ha majd megjön anyácskám a mi jó apánkkal, hiba nélkül beszámolok Örszikével.

Mindjárt az első napon úgy tapasztalta Imrike, hogy nem is nehéz feladat, amelyre vállalkozott. Busultak egy kicsit az anyjok után, de különben olyan jó dolguk volt, hogy jobbat már nem is kívánhattak. Nap-hosszat eljászogattak és dehogyan maradtak volna el az ebéd vagy vacsora idejéről, mikor az asztalon mindig olyan jó ételt, italt találtak. Ki hozta, mikor hozta? . . . nem tudták, nem is törték rajta a fejüket, beérték a jóval.

Csak azt találta Imrike kissé unalmasnak, hogy mindig a hugocskája sarkában kell lennie.

— Megigérttem, hát persze meg köll tennem.

Más nap mégis könnyített a dolgán.

— Nem éppen szükséges, hogy mindig a sarkában legyek. Elég, ha tudom, hol van.

Harmad-nap meg így okoskodott:

— Ismeri Örsike a környéket, elsétálgat egymaga is, haza is talál. Miért ne járhatnék egy kicsit arrafelé is, ahol én mulatok jobban?

A negyedik napon együtt indultak ki s a folyó mentén játszogattak. A kis leány virágot szedett, Imrike a víz partján rákra lesett, míg végre bele unt.

. . . NEKI INDULT A VIZNEK. (Lásd az 58. lapon.)

— Maradj csak itt, Örsike, mondá; benézek ide az erdőbe. Nem is emlékszem, hogy itt valaha jártam volna.

Csakugyan: olyan messzire elbandukoltak, hogy Örsike, amint szétnézett, bizony meg is ijedt.

— Jaj, ne menj el! kérte a bátyját. Nem tudom, hol vagyok itt.

— No bizony, te kis együgyű! Hát a víz partján. Ha visszafelé mégy, haza jutsz.

— De én félek!

— Ha félsz, maradj itt, majd eljövök értted.

— Ne menj el... ne hagyj itt... Jaj Imrike... Félek!

Imrike azonban már messze járt és eltűnt az erdőben. Ott aztán kutatott ma-

dár-félszket, kergetett mókust és csak akkor hagyta abba, mikor már nagyon megéhezett.

— Azt hiszem, már dél van... nagyon éhes vagyok.

Sietett is haza, de ugyan sokáig kellett futnia.

— No, ma hatalmas étvágygal fogok ebédelni, gondolá.

Végre haza ért, de itt kellemetlen meglepetés várta.

... LEBEGETT IS, USZOTT IS. (Lásd az 59. lapon.)

— Ni... ejnye no... az asztal még nincs megterítve... Hol késik az ebéd?... Ahá! Bizonyosan Orzsikét várja. Kiállok az ajtó elé és siettetem, jöjjön már be.

Ekkor jutott eszébe, hogy Örszike talán ott várja most is a víz partján.

— Talán csak volt esze, hogy megindult haza... Én bizony megfélekedtem róla... Ejnye no... utána nézek.

Futva futott oda, ahol elhagyta hugocskáját, de nem találta.

— Mégis csak haza ment... bizonyosan más uton indult, azért nem találkoztunk. Eddig már otthon lesz.

De nem volt otthon. Az asztal sem volt megterítve még most sem. Már így nagyon rosszul kezdett állani a világ és Imrike boszankodott is, szepegett is.

— Mégis csak ott köll neki lennie. Bizonyosan lefeküdt a fűbe és úgy várt, aztán elaludt. Nem néztem jól szét.

Vissza tért a helyre, ahol Orzsikét hagyta.

Kereste, kutatta, nevét kiáltozta . . . mind hiába. Egyszerre csak egészen közel a vízhez megpillantotta az Őrszike kendőjét.

— Jaj, ó jaj! Bizonyosan a vízbe esett, oda veszett! Hogy fogok beszámolni róla édes anyámnak.

Nagy siránkozásában észre sem vette, hogy egy igen öreg anyóka áll ott közel és hallgatja.

— Mi a bajod, fiacskám? Elvesztettél valamit?

— Jaj, jaj! El ám, a testvérkémet! Ó, hogy fogok beszámolni vele anyácskámnak, akinek szentül megígértem, hogy jól gondját viselem!

— No, ugy látom, könnyebben adod az ígéretet, mint ahogy beváltod. De hát nem kell mindjárt elcsüggedni, testvérkéd még megkerülhet.

— Nem kerül meg soha többé, ha ide a vízbe fult!

— Dehogyan fult! Láttam én egy kis leánykát amarra lefelé baktatni. Mivel látom, hogy olyan nagy és igaz a bánatod, hát megsegítek és nyomára vezetlek.

Nagyon megörült Imrike, meg is indultak azonnal és Imrike erősen bizakodott, hogy hamar utól érik a kis leányt. De már a hetedik és aztán a tizenhetedik határon is túl jártak, mégsem érték utól. Hanem azért csak mentek tovább, mert itt is, ott is találkoztak emberekkel, akik azt mondták:

— De igen, láttunk olyan kis leányt . . . amarra sietett a folyó mentén lefelé.

Hát csak mentek-mendégéltek, míg végére sehogy sem mehettek odább, mert eljutottak arra a helyre, ahol a folyó a tengerbe ömlött. Ámde itt is akadt egy vén halász, aki így szólt:

— Láttam azt a kis leányt, beszéltem is vele. Átkelt a tengeren a hab-tündérek szigetére.

Már ennek hallatára végkép elcsüggedett Imrike. Hogyan jusson ő át a tengeren, a hab-tündérek szigetére?

— Soha sem juthatok el oda! És anyácskám az apánkkal ma vagy holnap haza érkezik!

A vén anyóka jó ideig nézte, nézte, és mint ha nagyon megsajnálta volna.

— Ne sírj no, fiacskám, mondá. Tudok én segíteni. Van nekem egy olyan paripám, amely hamar átvisz a tengeren.

Egy kis sipot vett elő és bele fujt. A következő pillanatban Imrike hangos nyerítést halott a tenger felől s amint oda pillantott, gyönyörű fehér paripát látott a hullámokon toporzékolni.

— Ni, meg is van nyergelve! No ez pompás! kiáltá Imrike.

Neki indult a víznek (Lásd a képet az 56. lapon.) de bizony hamar megállt, mert a víz mély volt, a paripa pedig nem jött közelebb.

— Ó, hát hogy ülök rá, ha nem jön közelre?

— Csak lassan, fiacskám, csak lassan! felelé az anyóka. Nem éppen csekély szolgálat, amit teszek neked; hát ennek fejében én is kívánok holmi apróságot.

— Megteszek én mindent, amit csak kíván, szólt Imrike nagy készséggel. Csak haza hozhassam a hugocskámat, csak ott-hon legyen velem, mire anyácskám megjön!

— Persze, persze! Sietős az utad. Ez éppen jó, mert én a lovacskámat csak ma estig adhatom kölcsön, estére magamnak is szükségem van rá. Tehát mihelyt cél-

hoz értél, hugoskádra rátaláltál, mindjárt még ma indulsz vissza.

— Hogy ne? Természetesen! Ezt ugyan könnyen ígérhetem.

— No, no; előre semmit sem tudhatni bizonyosan. De akár könnyű lesz, akár nehéz: ígéred?

— Igérem!

— Másodszor: elhozod nekem a hab-tündérek királyának a koronáját.

— El én, ha csak megkaparíthatom.

— Kezedbe kapod, az bizonyos; de meglehet, hogy mégsem lesz könnyű megtenned.

— Ha kezembe kapom, annyi mint ha már itt volna.

— Jól gondold meg. Mert én estére itt foglak várni.

— Annyi mint ha már itt volnék Örzsikevel és a koronával. Szentül ígérem, hát meg is lesz.

— Akkor hát indulj. Fogd ezt a kis sipot. Ha bele fúsz, a paripa rögtön melletted terem. És ne félj semmit!... oly biztosan visz, hogy semmi bajod sem eshetik.

Imrike rögtön bele fútt a sipba, a fehér paripa egészen közelre jött, de mégis úgy, hogy a vízből nem lépett ki. Imrike föl-pattant a nyeregbe s a következő pillanatban már szél-sebesen suhantak végig a hullámok fölött. A csoda-paripa vágatott is, lebegett is, uszott is (Lásd a képet az 57. lapon.) és Imrike, mikor néha le-lepillantott a vízre, mint ha vízi tündérek is látott volna a paripával versenyt uszni. Talán azok vezették, mutatták neki az utat! Imrike nem igen törte rajta a fejét; inkább azt kívánta, hogy ez az utazás sokáig tartson, mert olyan pompás és kel-

lemes volt, hogy ilyenről még álmodni sem tudott volna.

Ez a kívánsága azonban nem teljesedett. Mikor legjavában élvezte a ritka lovaglást, egyszerre csak ragyogó sziget tűnt elő a tengerben s a csoda paripa egyenesen oda tartott.

— Ejnye! Talán ez már az a sziget, ahol le kell szállnom?

A paripa bólintott a fejével és egy-két szem-pillantás mulva már ott állt meg a partnál, a kényelmes kikötő-lépcsőnél.

Mikor ide értek, nem bánta Imrike, hogy partra kell szállnia. Egész kis társaság nagy örvendezve fagadta. Mind-egyik koronát viselt a fején.

— Isten hozott! Jaj de jó! Uj társat kaptunk! kiáltozák ujjongva.

A legelső pedig, aki Imrike elé sietett, Örzsike volt, épp olyan koronásan, mint a többiek. Nagy örömmel ölekezett össze a két testvér. De Imrike aztán meg nem állhatta, hogy ne kérdezze:

— Örzsikém, mi lett belőled, hogy koronát viselsz?

— Az voltam, ami te most leszel. Hozzák is már a koronádat.

Valóban koronát hoztak (Lásd a képet a czimlapon.) Imrikének a fejére tették s álmétködő kérdésére vígan magyarázták:

— Ritkán kapunk új társat, tehát azzal tiszteljük meg, hogy megteesszük szigetünk királyának, kinek minden ohajtása teljesül. De akinek nincs kedvére, lemondhat a hatalomról, csak a koronát viseli, jeleül, hogy király is volt. Akkor mást választunk.

Nagyot nevetett Imrike.

— Már olyan oktondi nem akad, aki lemondjon a királyságról, mondá. Én pedig ha király vagyok, legelőször is azt paran-

csolom hogy nagy lakoma legyen, mert biz' én éhes vagyok.

— Kivántad, tehát már megvan. Térjünk be a palotába.

(Vége következik.)

A JÉGPÁLYÁN.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

EVETGÉLVE, viganodozva iringált a jó kedvű kis társaság a keményre fagyott tó hátán. De talán senki sem mulatott jobban

Marikánál, aki pedig nagyon kelletlenül jött ki ide a korcsolyázók közé.

Korán délután beszólt hozzá a szomszéd Janika:

— Marika, készülj! Megyünk a jégpályára.

— Én nem megyek. Tudod, hogy még nem szabad korcsolyáznom, még nem gyógyult meg egészen a lábam attól a rándulástól.

— Tudom. Eleget haragszom is magamra, hogy olyan bajba sodortalak.

— No, hiszen nem szándékosan tetted.

— Persze hogy nem, de hát a baj már megvan. Aztán mégis csak tudhattam volna, hogy lépcsőn nem tanácsos pajkoskodni.

— Soh'se busulj! Már jóformán meggyógyult, de az orvos nem engedi, hogy ezen a télen korcsolyázzak. Azért nem is szeretek oda menni a jég-pályára, mert

amint ott álldogálok: a fiuk, lányok mind gunyolnak, hogy félek, ügyetlen vagyok, azért nem merek korcsolyázni. És hát, tudod, az bizony nem kellemes, ha az embert gunyolják, lenézik.

— Ne gondoldj vele, csak jőjj. Talán akad a te számodra is multság.

Marika nem nagyon jó kedvel ugyan, de engedett az ő kedves játszó társa hívásának. Amint ott állt a tó partján, csakugyan újra gunyolták a pajkos korcsolyázók. Már távozni akart, mikor egyszerre csak ott termett Janika, még pedig mivel?! Egy igen ügyes, kedves kis toló-szánkóval.

— Ülj rá, Marika! mondá. Majd én szánkázttalak. Meglásd, milyen jó lesz!

De még milyen jó és kellemes volt! A sima jégtükrön úgy siklott a könnyecske szán, hogy semmi zökkenést sem lehetett érezni; Marika szinte azt hitte, hogy röpül, kivált mikor Janika, ügyes korcsolyás lévén, szél-sebesen toltta maga előtt a könnyü szánkót.

Most már nem gunyosan, hanem irigykedve nézték mind a többiek s Marikának nagy volt az öröme. De azért nem akart vissza élni jó pajtása szivességével.

— Janika, már bizonyosan elfáradtál... már leszálok.

— Ó, dehogy fáradtam el! Szánkázttalak, amíg csak meg nem elégeled.

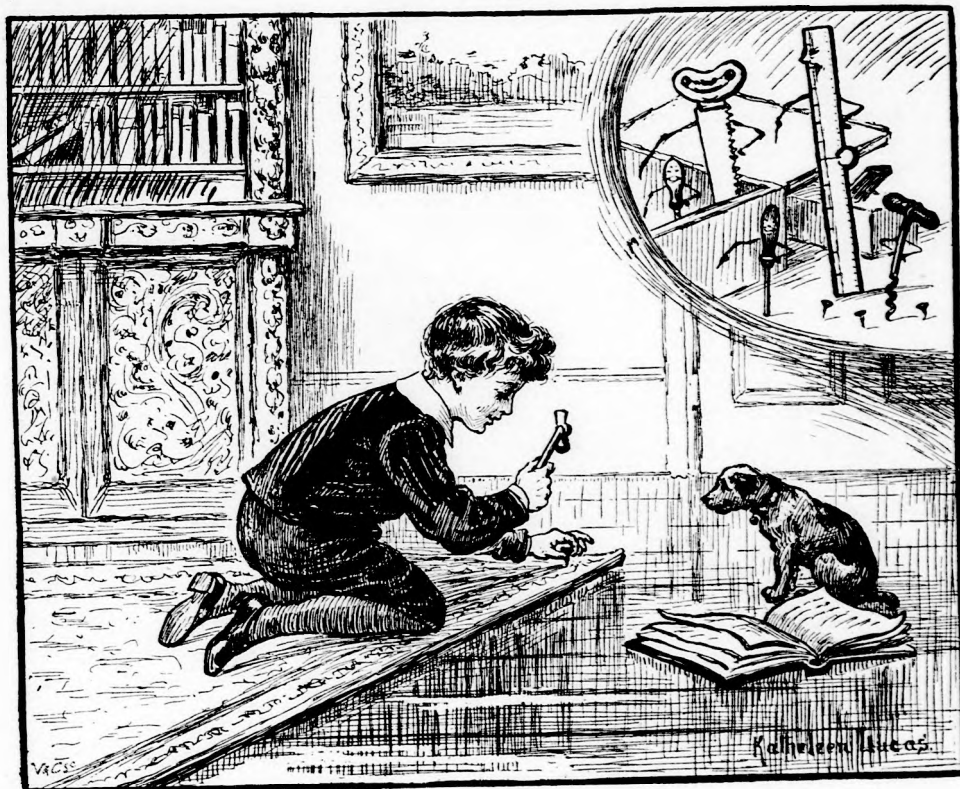
— Jaj, akkor estig sem szállnék le róla, olyan kellemes.

— Annál jobb! Akkor hát estig korcsolyázunk és szánkázunk.

Meg is tették és esti szürkületkor vidáman és elégedetten tértek haza.

PALI.

KALAPÁL
 A kis Pál.
 Annyi a szerszáma,
 Nincsen szeri-száma.
 Van fűrészze, ár-tűje,
 Vonalzója, vésűje,
 Harapó-fogója,
 Egy sereg furója,
 Ráspolya és kalapácsa,
 Apró szögek nagy rakása,
 Gyalu-padja, gyaluja,
 Fából egész faluja . . .
 Kapta minapába
 Karácsony-fiába.
 És hogy hasznát is vehesse,
 Mindig nézte, mindig leste,
 Velök mit is végezhetne . . .
 Jaj Istenem, jó Istenem? . . .
 Legjobb rendben van itt minden,

Semmit sem lehet csinálni,
 Semmit sem köll reparálni . . .
 Hah! . . . mégis van valami . . .
 Azt meg köll javítani!
 Persze, persze,
 A szőnyeg nincs leszögezve!
 És ha nincsen — tiszta dolog:
 Ide lobog, oda lobog,
 S könnyen megbotlik a láb . . .
 Itt a kalapács, a szeg,
 Vagy négyecskét beverek
 A négy sarkán legalább.
 . . . És beverte . . . ja-ja-ja,
 Lesz ám ebből szörnyü baj!
 A kis Pál
 Kalapál . . .
 Jaj, nem tudja mit csinál!

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó“.

Irta *Marryat*; átdolgozta *Donászy Ferencz*; hat színes képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 2-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

R	Ó	K	A
Ó	K	O	R
K	O	F	A
A	R	A	NY

Helyesen fejtették meg: Kubinyi Gyula, Czeloth Irénke, Mäder Ida, Széchenyi Jella, Seyderhelm Rikhard és Feri, Jindaesek Annus és Feri, Reitzer Margit és Alice, Szécsi Jenő, Ghyecz Józsi, Patterson Margit és Orsolya, Fazekas Ida és Piroska, Furman Jancsika, Lamberger István, Rosenfeld testvérek, Havas Margit, Nékám Ervin, Klein Janka és László, Polgáry Karola, Gereze Egonka, Fromm Hermina, Pisny Pistika, Horn Ilona, Szász Zsombor, Schwarz József és Béla, Sárffy Andor, Fényes Lajos, Tichy György, Szathmáry Lilike, Deutsch Erzsike, Pécs Mariska, Wagner Eveline, Hana Mariska, Jendrássik Bandi, Agulár Olga (részben), ifj. Körösi Károly,

Angermayer Béla, Schoenberg Irén, Szamek Margit, Balassa Gy. (nevedet egészen ird ki, más-kép jövőre nem vehetném figyelembe. *F. b.*) Keresztély Ernő, Sarvay János, Roheim Rózsika, Lőrinczy Mariska, Szládecsek István, Lwöensohn Imre, Bogyay Ernő, Robert Lajos, Neubauer Adolf, Sass István, Haydin István, Tálasy Ilona, Braun Margit, Kövesi Jenő, May Róbert, Szabó Elza, Luczenbacher Ada, Csorba Menyhért, Medavarszky Mátyás, Szilágyi Erzsike, Weinberger Lajos, Müller Henrika, Piros (?) Imre (levelező lapod — nem tudom a te hibádból-e vagy a postából — annyira elmázolódba érkezett hozzám, hogy csak úgy taláalomra írhatom ide a nevedet. *F. b.*) Hübsch Oszkár, Scharff Gyula, Schwarz testvérek (magatok irjatok! *F. b.*), Mérey Ágosta, Diémár Kálmán, Kristóffy Erzsike és Andor, Gaál Ilona és Ödön, Heszke Irmus, Kann Lenke, Danielisz Margit, Benkó Jenő, ifj. Jákó János, Boér Sarolta és Lajoska, Gerlőczy Endre, Molnár testvérek, Weisz Erzsike, Kégl Pista és Gyuri, Armuth Erzsike, Schwabach Andor (kérdésedre: mért nem forog a szerenese kerekre úgy, hogy egyszer már te is nyerjél, igazán nem tudok felelni, és ha találsz embert, aki tud ilyen kérdésre felelni, szívesen fogom venni, ha megírod nekem. Ha pedig kérdésedben az a gondolat rejlik, hogy bár a sorshuzásnál nem a te neved jött ki elsőnek, mégis neked jusson a nyeremény, — erre csak azt felelhetem, hogy hamisítani Forgó bácsi nem szokott. *F. b.*), Fekete Kálmán, Erődi Tihámér, Nyári Ida, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Kiss Károly, Lányi Rudolf, Lenkei Margit, Astleitner Artur, Krausz Géza, Fodor Malvina, Bohrandt Lajos, Freyler Editke, Andreánszky István, Gillemot Lajos, Deutsch Aranka, Katrenyák Mariska, Laubacher Alfonz, Kovács Dénes, Szalontay Barna és Józsi, Sztányi Matild, Szekula Ilona, Kláber Alfréd, Glückseel Irénke és Rajnárdka, Basch Jankicza, Enders Ida, Záborszky Mariska és Dezső, Przybilla Jenő (részben) Koronthály Zoltán, Terstyánszky Margitka, Esterházy Erzsébetke, Neményi Berta, Sármezey Miczi és Annuska, Lakner Margitka, Löbl Irma, Boros Emmike, Gáldonyi Mariska, Haupt-Stummer Gertrud, Leo és Ágoston, Jakab Erzsike és Margit, Kovács István, Bolyó Pálma és Károly, Engelmann Jenő, Leidenfrost Pali, Pick Marczel, Imre és Egon, Matuska Miklós, Zubor Imre, Rakovszky Zsófi (csak úgy nézem el a czeruzás írást, ha beteg vagy. *F. b.*), Krivány Dini és Jankó, Bernád Zoltán, Magassy Emil, Poór Juliska, Gajári Erzsike és István, Wettstein János és András, Graefl Márta és Paula, Payr Hugó, Rotter Dóra és Teréz (mért idegen írásban küldték be? *F. b.*), Várszeghy Jancsika, Angyal Irma, nagyváradi Szent-László-intézet árva-ü-növendékei, Roger Marczel, Simon Béla, Manheim Lajos, Jablonszky Etelka, Glósz Irma, Pongrácz Margit, Kanitzer Pista, Schwarz Rózsika, Herczeg Ilonka és Albert,

Antal Aranka, Gallatz Imre, Ringer Lili, Kocsis Erzsike, Hering Albert, Ertl Mari, Sólyom-Fekete Géza és Vilmos, Dobay Andor, Jármái Renée, Schwarz Magda, Kerpely Jenő (olvashatóan ird nevedet soraid alá! *F. b.*) Ertl Irma, Batthyány Gyula, Neumann Alice, Bloch Pali, Spitz Janka, Grubits Mariska, Baudiss Gusztó, Dósa Magda, Kricsa Andorka, Badics Gizella, Barkóczy György, Mittelmann Adél, Könyöki Ilona, Görgey Mariska, Peláthy György, Glatz Ernő, Glück Erzsike és Emike, Krämer Sándor, Scheer József, Steuer Loránt, Schiller Frigyes, Tóth Alice, Márkutz Iduska, Rátz Vilma és Ottó, Goldmann Pali, Masjon Márta és Vili, Riesz Zoltán, Tobisch Ili és Irén, Dukesz Anna és István, Nagy Kálmán, Weber Szeréna, Szent-Ivány Carla, Bolemann Mihály, Szarvady Jenő, Rétay Vilma és Miczi, Piller Géza, Kocsiss Zoltán, Glöckner Rudolf, Vidovich Ernő, Fischer Béla, Lipsey László, Mészár Irénke (magad ird! *F. b.*), Tólg Vilmos, Spitz Jolán és Dezső, Fischl Izabella, Reich Erzsike, Fusch Józsika, Veress Bözsike, Bódy Ödön, Ozorai Zizike és Maczika (örömmel látlak titeket is kis híveim sorában. Jövőre igazi, rendez neveteket irdjátok soraitok alá, mert a »Kis Lap«-ban ez szabály. Az olyan családias bevezető nevek, mint »Zizike« és »Maczika«, csak a család körébe valók, nem nyilvánosságra. *F. b.*), Jacobi Erzsike, Molnár Ilona, Starzsinszky László, Novák Sára és Lili, Hentz Olga és Gyöző, Bornemisza Józsika, Török Imre, Lieskő Böske és Béla, Schoenberg Irén, Berényi Irmuska, Klopstock Tekla, Vidákovich Mária, Papp-Szász Tamás, Graner Márta, Stefi és Hilda, Szmetana Margit, Lányi Viola, Melanie és Tivadar, ifj. Münnich Aurél, Weisz Béla, Szegő Irma, Sier Friczike, Preisach Frieda, Lövinger Ila, Agárdy Mariska, Strausz Bandi, Kaszás Irén és Imre, Engel Jóska, Neuman László.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Bohrandt Lajos*, *Eperjesen*, kinek a jutalom-könyvet (*»Aesopus tanulságos meséi«*, száz tizenégy mese, számos fametszetű ábrával, díszes kötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Angyal Irma, Pongrácz Margit, Herczeg Ilonka és Albert, Kocsis Erzsike, Peláthy György, Barkóczy György, Görgey Mariska, Lukáts Béla, Przybilla Jenő, Krämer Sándor, Enders Olga, Zoltán Vera, Fischl Izabella, Rétay Vilma és Miczi, Trajtler Jánoska.

FORGÓBÁCSI POSTÁJA.

Deutsch Kornél. Mit is fedezett föl az a te híres fölfedező *Guttenberg Agoston*? Ilyen nevű fölfedezőt nem ismer a világ. De igenis *Guttenberg Jánost*, aki 1450-ben találta (és nem fedezte) föl a könyv-nyomtatást. — **Borovitz testv.** Nem is lesz az másképp, mint hogy állandó szorgalommal szolgáljatok rá a ti jó édes anyátok elismerésére. — **Deutsch Erzsike.** Ugy látszik, új olvasóm vagy. Különbem nem kérdeznéd tőlem, mikor számíthatasz te is a jutalom-nyereményre? Ha a véletlen kedvez, akár már ezen a héten. — **Kovách Dömike.** Lengyelország legjelesebb történet-írója *Lelevel*, Csehországé *Palacky*. — **Kálmán Mariska.** Kedvesen esik a kései köszöntés, de még inkább annak híre, hogy szerencsésen fölgyógyultál. — **»Serpentina«.** Tetemes átdolgozásra szorul. — **Szokoló Veronka.** Az a két szál ibolyácska, melyet a hó alatt leltél, talán bizony már hirdetője is a kikeletnek, mert hiszen a Duna-Tisza között még alig is volt tél. Köszönöm, hogy rám gondoltál s nekem küldted be. — **Katrenyák Mariska.** A műveeskédben kétségtelenül nyoma látszik a tehetségnek. Csak volna benne valamely vezérlő gondolat s nyulna hosszabbra. De a helyzet-festés jó s a hang is el van találva. Kérdéssel fordulj az Athenaeum *könyvkiadó-hivatalához*. Az olyan sorsjegyet, amely nem nyert, úgy értékesítéd legjobban, ha begyújtasz vele. Örvendek, hogy nagykis lány létedre is hívem maradtál. Ujabb leveledet, mint az előzőket is, érdeklődéssel olvastam, de válaszolnom csak közérdekű dolgokra lehet. A családi ügyek pedig ide nem tartoznak. Zöld papírost átlátszóvá csak, a Röntgen-sugarakon kívül, az olaj (zsír, vaj, petróleum) teheti. De akkor meg írni nem lehet rája. — **Szabó Elza.** Nem is volna ott hiba, csak épp hosszú ó-val kezdődő keresztnévet tudnál. De ilyen nincs is. A jó pedig sohasem lehet jó. — **Nékám testv.** Az régóta ismert mese. *Heinrich* (melyik?) nem a szerzője, csak, úgy sejtem, német olv. könyvébe vette föl, mint sok más egyebet. Ily közel eső forrásból nem érdemes meríteni. A megtépett 1-ső szám s mellékletének újabb elküldése iránt intézkedtem. — **Laubacher Alfonz.** Besoroztam. — **Sárkány Marianne.** Soraid kedvesen estek. — **ifj. Sik Sándor.** Feladást megfejtés nélkül nem közölhetek. — **Esterhazy Erzsébetke.** Mely nyeresemény kiosztását érted? Mert van hetenkint való, s van, melyet csak kétszer egy évben osztok ki. — **Könyöki Ilona.** Leveled mindig örömmre szolgál. Már többször figyelmeztettelek, hogy soraidat *csakis Forgó bácsihoz* intézd. — **Görgey Mariska.** A 2 ik számot közölni fogom. — **Armuth Erzsé.** Köszönöm s teljes szívvel viszonzom is a kedves megemlékezést. — **Simon Béla.** Az első beválik s meg is fog jelenni. — **Antal Aranka.** Ha tudsz rejtvényt szerkeszteni, küldhetsz.

A szerencse pedig vak s szemérol a kötést nem oldhatom le. — **Herczeg testv., Sebesi Éva, Glückseel testv., Angermayer Béla, Szitányi Matild.** Ha későn jött is, de jól esett. Köszönöm. — **Schwarz Rózsika.** A kiadó-hivatalban régi szabály, hogy minden lányka: kisasszony, s minden fiú: ur. Ha terhedre van, megszüntetése végett fordulj oda. — **Gallatz Imre.** Ha választ nem kaptál korábbi soraidra: nem is kaptam. — **Sólyom-Fekete Géza és Vilmos.** Örvendő tudomásul veszem, mily nagy kedvetek telik a »Kis Lap« olvasásában. A másik el van intézve. — **Schwarz Magda.** Azokban a történeti képekben még sokszor lesz részetek. — **K. E. (Vrscz.)** Az olyan kérkedő hangra nincs válaszom. A nevet kiméleltből hallgatom el. — **Trajtler Jánoska.** Jó ízű, színes leveleden nagyot mulattam. A »Títkos pajtások« cz. elbeszélés a »Kis Lap« 1896-ik második felében ért véget. Az egész kötetet megrendelheted a kiadó-hivatalnál. Azokból az ügyes versikékből láthatnék-e egyet-kettőt? — **Csorba Menyhért.** Tökéletlen a koczka-rejtvény, mert névelőnek nem szabad abban elő fordulnia, s a »mámi« szó nem irodalmi. — **Diémár Kálmán.** Ha ki a felszólításra felelni nem akar, azt én nem sürgethetem. A kiadó-hivatal révén megtudhatod *Przybilla* Jenő lakását. Egyik rejtvényedet besoroztam. — **Berényi Irmuska.** Hiszen már megüzentem, hogy *Roszcson*t Ferke urfi nagyban készül újból megjelenni előttetek. — **A. (Mukes.)** A házi fegyelem, intés, dorgálás nem tartozhatik a »Kis Lap« föladatai közé. Ha a megfejtés beküldetett, az meg is fog jelenni. — **Szekula Ilona.** Apró igazításokkal meg fog jelenni. — **Szalontay Barna és Józsika.** Én is azt hiszem: jól tettétek, hogy cseréltetek. — **Engelmann Jenő.** Lássuk hát! — **Kovács Dénes.** Meg fog jelenni. — **Mársik Olga.** Tekintve, hogy csupán öt hónap óta álltal be magyar kis lánynak, haladásod meglepő. Örvendek, hogy fellábadtál. — **Bauer Ödön.** A koczka-rejtvényedben hiba van. Tedd meg a próbáját magad s meg fogsz róla győződni. A másik pedig már nagyon régi. — **Krámer Sándor.** Kérésedet nem értem. »Eletem egy vidám napja« nem költemény, hanem pályázati munka volt, amelyben sokan vettek részt. — **Kerpely Jenő.** Kissé kényseredett a feladat. Természetesebben változtatható szókkal állj elő. — **Vass Margit.** Szabad. — **Markovics Aladár és Fischer Béla.** Csak mostanában szerepelt a róka. Várjunk vele egy kissé. — **Vidakovich Mária.** Nem csak nyelvre, de lélekre is magyar leányka vagy te. Az is maradj. — **Fromm Hermina.** Nagyon is könnyű. — **Basch Andor.** Tudós is vagy, próféta is. Tudós azért, mert irásodon alig bírtam elmenni olyan kusza. Próféta meg azért, hogy versikédet, bár a multkorinál különb, csakugyan nem tartom még közölhetőnek. *Madár — korcsolyán; a szél — jegén:* merész rímek. A meséd pedig már megjelent a »Kis Lap«-ban. — **Szegő Irma.** Miféle magyar

ige az »élás«? Az elsőt a közlendők sorába igtatam. — **Pick testv.** Azt kérditek: mit csináljatok a rég elhasznált vas-tollaitokkal, pedig sok van. Adjátok oda a szobalálynak, hogy a szemetes ládikába dobja, honnan a szemetes szekérre kerül. azon meg valahová a város végire, ahol a szemét-kotró kikotorja, egyéb ócska, vasakkal eladja, minek utána valamely kohóba jut, ott koczkába olvasztják, s ha pánt, kés, ásó, kasza, sarkantyú, vésű, ráspoly, kules vagy kapa nem lesz belőle, ismét vas-pennává válhatik. — **Schwarz Rózsika.** Bátran írhatok lev. lapon is. — **Kovács István.** Azok a jutalom-nyeremények nem tőlem származó emlék-tárgyak, hanem azokat, utasításomra, a könyvkiadó-kivatal küldi meg annak, akinek nevét a szedő-gyerek a Forgó bácsi kucsmájából kihuzta. — **Kovács Mariska.** Te, ugy látom, nem olvasod azt a sok sűrű intésemet, melyet olyan olvasó társaidhoz intézek, akik a levelőket gondatlanul írják, tele poczázzák s egyéb tekintetben is vétének a levél-írás szabályai ellen. Aki ezeknek mindenképen meg nem felel, annak sorait figyelembe nem vehetem. Gondolkozzál e fölött s a szerint cselekedjél! — **Glück Erzsike és Emike.** Az előző üzenet nektek is szól. — **Uhlárd Károly.** A malom raja igen csinos. De annyira még sem tökéletes, hogy közölhetném. Ha valamely történelmileg nevezetes pontját tüntetné föl hazánknak, az ennél gyöngébb mű is megnövednék becsben. De jó lélekkel biztatlak: rajzoló tehetséged félreismerhetetlen. — **Szabó Crescencia.** A minden magyar szívnek szent és drága *Kapistrán* nevet léha szójáték tárgyává tenni nem szabad. Ezt megmondhatod a te »elmés« unoka-bátyádnak, aki olyan nagyra van vele, hogy már ütöget a bajusza. Egyebekben adná jelét »érettségének«. A többiről a kiadó-hivatal gondoskodik. Ne czimezz engem »Nagyságos urnak.« Én csak *Forgó bácsi* vagyok és nagyobb címre nem is vágyakozom. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Stépan Rózi (Málca, Zemplén vm.) *Szerdahelyi* Iluskával. — *Robert Lajos* (Sz.-Udvarhely) *Tichy* Kálmánnal.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Schwarz Magda* 60 kr., *Laszkáry Mária* és *Miklós* 1 frt 16 kr., *Govrik Margit* 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.